

De Roeping van Broeder Willem.

kleine barstjes van heél, heél-oud-zijn, en glanzend als iets heel presieus, als een wonder-juweeltje van echt gotiese kunst in het mysterieuze licht van de slankwitte kaarsen.

„Ende vroegher wasset doer onsen Heylighen VADER, die voer jaeren met al sinre cardinalen, aertsbiscoppen ende biscoppen dat beeldeken in enen bussche hadde ghevonden, medeghenomen naer sinen vorsteliken paleise binnen Romem ende in siner bidcapelle op ener verheven plaetse midden upten hoghen outere ghestelt.”

Het was een mooi, geheimzinnig bos, — een van de vele wondere bossen, die Rome toen noch omgaven als met een eeuwige krans van groen; — een bos van eeuwenoude hoge siepressen, waar 'snachts, als de pelgrims uit alle landen, uit al de bekende landen van de wereld, langzaam, plechtig met hun klokjes en hun lichtjes voorttrokken langs de donkere bomen — in de witte lichtgolven van de jonge maan vaak parelreine muziek langs de toppen zweefde, een muziek als alleen engelen zingen in de droom van een vlekloze kinderziel, . . . „Soedat veel weerdighe ende deftighe luden van Romem quamen naer dat bos, omme dat scone ghesanc te horene ende haer te verquickene aen die hemelsche musike, tottattet eindelinghen die plaatsbewaerder Petri selve vernam, welcke met al de princhen der Kercken, te Mariën hemelvaerde in denselven bussche ghecomen, bevant dattet ghesanc vele meer dan natuurlik was ende dattet liedekens waren door enghelen ghesonghen, die daermee die Helighe Gods Moeder eerden, welke in den bussche in enen clenen beelde verdoken was.

„Ende nu stont dat beeldeken sedert jaren in den Maegdenscloestere van der Marcke, „Die Maegden-spegele,” soe men seyde, upten hoghen outere onser Vrouwen, ende vele waren die hoghe mirakulen ende hemelike daeden, welke daer door het soete wondere beeldeken waren verricht.”

Toen nu de twee eenvoudige knapen, — boerenkinderen van boerenouders, — die noch niet konden schrijven en noch zo weinig hadden geleerd, zo heel innig en godvruchtig baden, toen hadden zij beiden, Willem en Janne, een viezioen, dat hen opvoerde hoog wech

van de aarde tot aan de wolken, die zweven om de troon van God. . . .

* * *

Met de oudere pelgrims verspreid in de bescheiden schemer van het kerkje, de kaarsen als dwaallichtjes zwevend langs de zuilen en zachtken prevelend de gebeden van het Rozenhoedeken van de moeder Gods, lag Willem geknield naast zijn broertje Janne, en het kleine, rode kindermondje prevelde zo zielsinnig het gebed:

„Ende die Here vertoonde sine bloedighe wonden aen Thomas, die hem niet en wilde gheloven. . . .

„Weest ghegroet Mariën, vol van ghenaden, die Here is met Di. ghesegent bist Du boven alle vrouwen ende ghesegent es die vrucht dijns lives, Jesus.”

En de zachte kinderstem suisde in de stilte als 't fluisteren van bloemen in de avondwind.

Toen, langzaam, heel langzaam, als werd het op onzichtbare handen gedragen, rees, statig en recht vóór zijn gesloten ogen, de middenrozet van de koepel omhoog. . . ; rees zij wech — hoog wech naar de rustige sterren, waar ver in de blauwe klaarte weergalmde het lied van de engelen Gods.

De wolken verdampten in de gloed van een zon, — die niet de zon was, welke zij bij dag aanschouwd hadden, maar een die geelblank, wit bijna als de maan in de Lente, een landschap bescheen, dat zweefde als een droom in de lucht.

En zie — toen zag hij. . . .

Vaag noch eerst, — heel ijl, en vaag tussen lage heuvelen, vóór de poorten en torens van een oud-Vlaamse stad, die het kind niet herkende, wit glanzend, doorschijnend in het wazige licht, zag hij een frisse, zonnige weide, een groene weide uit een kindersproke. En op die weide, tussen zilveren beken, rukten twee legers van gewapenden op tegen elkaar. En aan de ene zijde waren het enkel burgers in lederen en wollen kolders, met hoofd en borst en armen bloot, de stoere gestalten in een straalgloed van licht. . . , houdend in de naakte, harige armen de met ijzer beslagen goedendag, waarvan ze de punt lieten rusten tegen de voet.